

Sygn. akt II KK 427/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **A. S.** skazanego za czyn z art. 180a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 stycznia 2021 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt VIII K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że w dniu 4 listopada 2017 r. w W. na ul. (...), na drodze publicznej kierował pojazdem mechanicznym marki F. o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji nr (...)2017 z dnia 10 lipca 2014 r. wydanej przez Starostwo Powiatowe w S. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, tj. o czyn z art. 180a k.k.

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt VIII K (...):

1. oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 180a k.k. skazał go i wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;
3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I. kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 4 listopada 2017 r. od godz. 08:00 do godz. 14:20, zaokrąglając w górę do pełnego dnia i przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm stawkom dziennym grzywny.

Wyrok zawierał również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku żadna ze stron nie wywiodła środka zaskarżenia, więc uprawomocnił się on w pierwszej instancji.

Od tego wyroku kasację, na korzyść oskarżonego, wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżył go w całości, zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na wadliwym uznaniu, że istnieją podstawy do uwzględnienia załączonego do aktu oskarżenia wniosku prokuratora o wydanie wobec oskarżonego A. S. wyroku skazującego bez postępowania dowodowego i wymierzenie uzgodnionej z nim kary oraz środka karnego za popełnienie przestępstwa z art. 180a k.k., pomimo że okoliczności popełnienia wskazanego przestępstwa i wina wymienionego w tym zakresie budziły uzasadnione wątpliwości, gdyż ze zgromadzonego i przedstawionego sądowi materiału dowodowego wynikało, że w dacie czynu, tj. 4 listopada 2017 r., nie obowiązywała już decyzja Starosty S. z dnia 10 lipca 2014 r. o nr (...)2014 o cofnięciu A. S. uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kategorii „B” na

okres 2 lat, tj. od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 10 czerwca 2016 r., wydana w wykonaniu wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 czerwca 2014 r. o sygn. akt VII K (...), na mocy którego orzeczono wobec wymienionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wymagających posiadania prawa jazdy kat. „B” na okres 2 lat, co w konsekwencji skutkowało wydaniem wyroku skazującego A. S. za czyn z art. 180a k.k., mimo iż jego zachowanie nie realizowało znamion wskazanego występkę, co prowadziło także do rażącej obrazy wskazanego przepisu prawa materialnego.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Skarżący ma bowiem rację twierdząc, że w przedmiotowej sprawie doszło do rażącej obrazy art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., która bez wątpienia mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Przedmiotowe regulacje nakładają bowiem na sąd rozpoznający wniosek o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu obowiązek skontrolowania tego wniosku tak pod względem formalnym, jak i merytorycznym. Kontrola ta winna zatem obejmować okoliczności popełnienia przestępstwa, kwestię zbieżności wniosku o wymierzenie określonej kary ze stanowiskiem oskarżonego, a także zgodność propozycji zawartych we wniosku z przepisami obowiązującego prawa materialnego i procesowego. Stwierdzenie, że okoliczności popełnienia przestępstwa budzą wątpliwości lub treść wniosku nie odpowiada przepisom prawa, uniemożliwia jego uwzględnienie i skutkuje koniecznością rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy ewidentnie nie sprostął obowiązkom wynikającym z przywołanych wyżej regulacji, o czym już

prima facie świadczy fakt, że bezkrytycznie zaakceptował oczywiście błędny opis czynu zawarty akcie oskarżenia. Nie tylko bowiem zignorował fakt, że jako organ wydający decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami zamiast Starosty S. zostało wskazane Starostwo Powiatowe w S., ale i nie zwrócił uwagi na wadliwe oznaczenie tego dokumentu. W rzeczywistości bowiem wspomniana decyzja nosiła znak (...)2014, a nie – jak to wskazano w opisie zarzucanego czynu (zaakceptowanego w całości przez Sąd Rejonowy) – (...)2017.

Powyższe uchybienie nie było jednak najistotniejszym popełnionym przez organ a quo. Organ ten nie dostrzegł, iż na mocy wspomnianej decyzji cofnięto oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie kategorii „B” na okres dwóch lat, tj. od dnia 10.06.2014 r. do dnia 10.06.2016 r. Przedmiotem prawnokarnej oceny był natomiast czyn popełniony w dniu 4 listopada 2017 r., a zatem w dacie niemieszczącej się we wskazanym wyżej przedziale czasowym.

W powyższym kontekście podkreślenia wymaga, że w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż występnek z art. 180a k.k. może popełnić jedynie osoba, wobec której wskazana w tym przepisie decyzja zapadła i tylko w okresie, na jaki – na jej mocy - cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami. Decyzja ta, co oczywiste, w dacie czynu musi być decyzją wykonalną (zob. postanowienie SN z dnia 16 stycznia 2019 r., II KK 558/17, LEX nr 2686269; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2020 r., IV KK 738/19, LEX nr 3079485).

W tej sytuacji bezspornie w przedmiotowej sprawie nie został spełniony kluczowy warunek wystąpienia z wnioskiem w trybie art. 335 § 2 k.p.k. Okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego budziły bowiem wątpliwości. Sąd pierwszej instancji, na skutek wadliwie przeprowadzonej kontroli wniosku, braku spełnienia tej przesłanki nie dostrzegł i w konsekwencji wydał wyrok skazujący z rażącą obrazą art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., która – co oczywiste - mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. W opisanym wyżej stanie rzeczy brak było podstaw do wydania orzeczenia w trybie konsensualnym, a sprawa winna zostać rozpoznana na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 zd. 2 k.p.k.).

Wobec tego Sąd Najwyższy - uznawszy kasację Prokuratora Generalnego za oczywiście zasadną - uwzględnił ją na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. i uchylił wyrok Sądu Rejonowego w W., przekazując sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania. W postępowaniu ponownym organ orzekający, przywiązując należytą uwagę do prawidłowej wykładni art. 180a k.k., wnikliwie ustali relewantne w tej sprawie fakty, a następnie wyda orzeczenie spełniające standard sprawiedliwości materialnej i proceduralnej.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.